

vi skal finde her, mellem at beskytte vores børn og beskytte den enkeltes retssikkerhed. Som fru Karin Nødgaard f.eks. var oppe at sige, skal det jo ikke være forbudt at give et barn et kram, det skal ikke være forbudt at have fysisk berøring med børn, når man arbejder med børn. Vi må vide, hvad det er, vi har at gøre med, og den enkelte, der arbejder med børn, skal jo også føle sig tryk og sikker i sit job. Så der er en balance, vi skal være opmærksomme på, så vi ikke mistænkeliggør folk unødigt.

Så har jeg også kigget på det her med, hvordan vi kunne sikre det med at overvåge loven. Jeg havde egentlig overvejet, om vi ikke skulle have en ny revisionsparagraf, så vi ved, at vi skal have loven op til gennemsyn en gang til, for hver gang vi har sådan en overvågningsperiode, bliver man jo opmærksom på nogle ting, som man måske gerne vil have ind i loven eller måske gerne vil have ud af loven, og derfor kunne det være en idé at indsætte en ny revisionsparagraf. Men jeg er da også meget villig til at gå med på den anden plan med, at vi sørger for, at loven bliver fulgt, at vi stadig væk følger det nøje op, og at vi f.eks. i 2010 får endnu en runde om, hvordan loven så virker.

Noget andet er, at nogle af de ting, der er blevet gjort opmærksom på, synes jeg lige vi skal vende i udvalget. Jeg vil i hvert fald gerne have undersøgt det lidt. Skal det f.eks. kun være dem under 15 år? Når vi nu snakker om folk, der arbejder med psykisk udviklingshæmmede, var det måske en idé at kræve børneattester også af folk, der skal arbejde med dem.

Er det en god idé at kigge på andre grupper også? Er det måske en god idé at tage nogle grupper ud? Når man arbejder med børn og unge, hvor forældrene er med hele tiden, er det så nødvendigt, at folk skal aflevere en børneattest? Det spørger FOF f.eks. om.

Så er der spørgsmålet om sagsbehandlingstiden, som ser ud til at være et problem nogle steder, hvor der skal ageres hurtigt, når man skal på lejrskole eller sommerkoloni og sådan noget. Der må altså gøres et eller andet, så vi kan sikre, at hvis man vil have de der børneattester og det skal fungere, så skal det også kunne gå rimelig tjept at få fremskaffet dem i tide.

Kl. 13:16

Første næstformand (Svend Auken):

Vi går videre i ordførerrækken, og den næste er fru Henriette Kjær.

Kl. 13:16

(Ordfører)

Henriette Kjær (KF):

Vi Konservative er utrolig glade for, at forslaget ikke kræver nogen ændringer. Det viser nemlig, at ministeren havde set rigtigt i første omgang, at det var det helt rigtige at indføre det her forslag om børneattester.

Alle vi, der har børn, vil jo gerne være sikre på, at vi trygt kan sende dem af sted i daginstitution, i skole, til spejder eller forskellige sportsaktiviteter, uden at de bliver krænket, og uden at vi behøver at sidde og være nervøse for, at der foregår noget, som ikke burde foregå.

Jeg synes, det er meget bemærkelsesværdigt, at der, på trods af at vi har indført de her regler, og at de, der bliver ansat, ved, at de bliver tjekket, altså stadig er mennesker, som tidligere har krænket børn, der søger ind i forskellige job, hvor de skal have med børn at gøre, og hvor de ved, at man skal lave en børneattest på dem. Det undrer mig meget, men det betyder, at der er brug for det stykke lovgivning, vi står og behandler i dag.

Det er jo ganske rigtigt, som den socialdemokratiske ordfører sagde, og SF's ordfører var også inde på det, at det selvfølgelig ikke er nok, at vi skal indhente attester, vi skal som forældre være opmærksomme på de signaler, vores børn sender til os, og vi skal selvfølgelig også være sikre på, at personalet de forskellige steder, hvor der er børn, kan aflæse en situation og opfange, hvis der sker noget mistænkeligt, hvis nogen pludselig er meget væk alene med nogle børn og helst ikke vil have, at der går andre med osv. Der er nogle helt gængse regler, som selvfølgelig bør følges. Jeg mener også, at enhver kommune selvfølgelig skal have et beredskab for, hvad de skal gøre, hvis den ulykkelige situation skulle opstå, at en af deres ledere eller pædagoger har forgrebet sig på et barn.

Vi ved desværre, at de børn, der bliver krænket, ofte er svage børn. Det er børn, der ikke har noget selvværd, som sjældent har opbakning i hjemmet, som måske har et dårligt sprog, som har svært ved at sige fra, og som ikke går hjem og fortæller om episoden. Det betyder, at vi som samfund bliver nødt til at gå ind og være med til at afhjælpe det her problem, og der synes jeg, at den model, vi har fundet her, er med til at sikre, at vi får færre børn, der bliver udsat for krænkelser. Og bare vi opfanger ét barn og undgår at ét barn bliver krænket, så har vi jo nået rigtig meget. Det viser sig så endda, at loven faktisk får